

Formanden:

Så går vi videre i ordførerrækken med hr. Anders Fogh Rasmussen, og jeg vil gerne takke alle, der har haft korte bemærkninger, for den selvdisciplin, de har udøvet ved at holde tale-tiden på det ene minut.

Anders Fogh Rasmussen (V):

I medierne bliver der talt og skrevet meget om statsministerens stil. Med regelmæssige mellemrum bliver der lanceret en ny statsminister. Det er næsten blevet en fast tradition, at hver fjortende dag fremtræder der en statsminister i ny klædning. Så er det en barsk statsminister, så er det en kom bare an-statsminister, så er det en statsminister, der spyr ild i stedet for ild. Hver gang bliver der præsenteret en ny Nyrup.

Vi spørger os selv: Hvor mange er der tilbage? Vi spekulerer på, hvorfor iscenesættelsen og formen bliver vigtigere end indholdet. Og svaret er måske, at der ikke er noget indhold.

Men jeg vil gerne med det samme sige: I hvert fald på ét punkt kan vi glæde os. Det er i den grad lykkedes os at sætte den politiske dagsorden, så statsministeren nu er begyndt at tale om de samme emner, som vi gør. Men problemet er, at statsministeren gør det halvhjertet, statsministeren gør det uden overbevisning.

Statsministerens tale i tirsdags var defensiv, den var nølende, den var fodslæbende. Om de nødvendige reformer af velfærdsstaten sagde statsministeren kun, hvad han ikke vil. Det er defensivt. Om kampen mod rockere og kriminalitet sagde statsministeren kun, hvad Venstre har sagt i årevis. Men han gik kun en fjerdedel af vejen. Det er nølende.

Om Europas fremtid sagde statsministeren i realiteten ingenting, kun – og det er det alvorlige – at Danmark risikerer at skulle forstærke sine forbehold over for EU. Det er fodslæbende.

I det hele taget afslørede statsministerens tale en regering, som er helt udtømt for egne ideer, for egne visioner, en regering, som sidder bare for at sidde, en regering, som overhovedet ikke udviser politisk lederskab.

Tag Europapolitikken: Statsministeren indrømmede, at de danske forbehold koster indflydelse, og på det punkt er vi fuldstændig enige med statsministeren. Det er netop derfor, at der er behov for en åben debat for at komme af med de forbehold, og derfor er det katastrofalt, at vi har en regering, og at vi har en statsminister, som slet ikke tør tage den debat. Nej, der skal puttes med den, og så i sidste øjeblik skal

befolkningen stilles over for fuldbyrdede kendsgerninger. Det er jo ikke sært, at vælgerne bliver mistænksomme, og at de bliver skeptiske.

Venstre forlanger en ærlig EU-debat. Tag fat på den nu! Læg sandheden frem! Sandheden er, at næste opgave bliver at udvide EU med nogle øst- og centraleuropæiske lande. Sig da det, og lad være med at fylde befolkningen med snak om alle mulige andre emner, som ikke er på dagsordenen nu! Sig ærligt, hvad konsekvensen bliver!

Konsekvensen bliver for det første, at Vestunionen bliver den fremtidige ramme om et stærkere forsvars- og sikkerhedssamarbejde.

Det har Sverige og Finland indset, men Danmark har i dag et forbehold. Danmark får altså valget mellem at opgive det forbehold eller at udvide forbeholdet med total isolation til følge. Sig dog sandheden!

Konsekvensen bliver for det andet, at EU skal forstærke politisamarbejdet. Hvem kan egentlig forestille sig at lukke de øst- og centraleuropæiske lande ind i EU, uden at vi får stærkere redskaber til at bekæmpe kriminalitet over landegrænserne? Men Danmark har i dag et forbehold. Danmark får altså valget mellem at opgive dette forbehold eller at udvide forbeholdet, så vi også dér står helt alene. Sig dog sandheden!

Konsekvensen bliver for det tredje, at der bliver fælles mønt. Der bliver en fælles centralbank, for de øvrige EU-lande vil være sikre på, at Den Økonomiske og Monetære Union fungerer effektivt, før nye lande sætter sig omkring bordet. Men Danmark har også her et forbehold, som sætter os udenfor. Sandheden er, at EU-samarbejdet i de kommende år lige præcis vil udvikle sig på de områder, hvor Danmark har sine forbehold.

De fire forbehold har altså ikke skabt en varig løsning for Danmark. De fire forbehold har skabt et varigt problem for Danmark. Sig dog sandheden!

Hvordan løser vi det problem? Det gør vi ved at sige sandheden, det gør vi ved at tage debatten i god tid, og det gør vi ved at udvise politisk lederskab.

Danmarks problem er ikke, at et flertal af befolkningen er skeptisk over for det nye og ukendte. Sådan vil det jo egentlig ofte være, og det er derfor, der er brug for en åben debat, hvor spørgsmålene bliver lagt ærligt frem, hvor vi får en direkte dialog mellem vælgere og valgte, og hvor de falske myter kan blive aflivet. Nej, Danmarks problem er, at vi har en regering, som